

»...JEG BEDER AF HELE MIT HJERTE TIL GUD OM AT JØDERNE MÅ BLIVE FRELST« (Rom. 10,1)

ISRAEL .dk

Overrabbiner: Danmark bliver fattigere uden religion

En flot sensommer eftermiddag i august mødtes jeg med overrabbiner Bent Lexner i familiens lejlighed på Østerbro til en snak om, hvordan situationen har udviklet sig for jøder i Danmark den tid, han har virket som rabbiner for det mosaiske trossamfund i Danmark.

Det var tre dage, inden han skulle holde sin sidste gudstjeneste som overrabbiner i synagogen i Krystalgade. Det var derfor heller ikke det eneste interview, han havde stillet op til inden for den sidste tid. Måske var det en fælles fortid i Jerusalem tilbage i 70'erne og en hyggelig kontakt siden da, der gjorde, at han alligevel fandt tid til en samtale med mig.

Fra danskere til jøder

»Det mest markante der er sket i min tid som rabbiner i Danmark er ikke det, som er sket med det jødiske samfund, men derimod det danske samfund«, fortæller han. Bent Lexner blev rabbiner i 1976 og har siden 1991 været overrabbiner. Han afløste da Bent Melchior. »Danmark er nu blevet et multikulturelt samfund. Det har man endnu ikke vænnet sig til, og mange har svært ved at håndtere det. Der er kommet en stor gruppe mennesker til landet med en fremmed religion, som har medført at det religiøse er blevet synligt i det offentlige rum i form af påklædning, spisevaner og dagsrytme«. Lexner hentyder selvfølgelig til den store gruppe af muslimske indvandrere, som er kommet til Danmark de sidste årtier. Det har også fået konsekvenser for den måde, hvorpå danskere opfatter den lille jødiske gruppe, som har været her i flere århundreder. »Vi er gået fra at være danskere, der var jøder, til at blive en etnisk

gruppe, der er jøder og som bor i Danmark. En etnisk og religiøs defineret gruppe har mange danskere svært ved at forholde sig til. Selv om vi faktisk har været her længe, er vi for nogen blevet en fremmed gruppe, som nu er jøder før vi er danskere«.

Stemples på forhånd

Staten Israel og situationen i Mellemøsten spiller selvfølgelig en rolle. Mange har rigtig svært ved at skelne mellem jødedom, zionisme og »israelisme«. Staten Israel spiller en stor rolle for langt de fleste jøder uanset deres politiske holdning til den til enhver tid førte israelske politik. Om den kan jøder være lige så uenige som andre danskere. Men for alle vil staten Israel spille en rolle som et jødisk hjemland, hvad enten man så har valgt at bosætte sig der eller ej. Alligevel er det blevet sådan, at mange danske jøder helst ikke taler om deres forhold til Israel. De vælger bevidst ikke at blande sig i samtalen på arbejdspladsen, når den handler om Mellemøsten. Man har en oplevelse af, at er man jøde, er man stemplet på forhånd som én, der kan stilles til regnskab for den politik, som Israels regering fører.

Modsat indrømmer Bent Lexner også, at der er fare for, at man som ikke-jøde bliver stemplet som antisemit, hvis man forholder sig kritisk til Israel. I hvert fald kan ens synspunkter misbruges af andre,

Det mest markante der er sket i min tid som rabbiner i Danmark er ikke det, som er sket med det jødiske samfund, men derimod det danske samfund.

så de bliver antisemitiske. »I en debat hvor den historiske hukommelse er kort og mange følelser i klemme forsvinder nuancerne. Der er en grund til, at vi har fået to ører og kun én mund. Vi skulle lytte noget mere til hinanden og tale lidt mindre«.

Kan ikke forholde sig til religion

Spurgt om det er blevet sværere at være jøde i Danmark er svaret et klart »Ja!« Men samtidig er Bent Lexner hurtig til at understrege, at vi ikke skal gøre de 2-5 % utilpassede unge fra indvandremiljøet på Nørrebro til repræsentant for alle indvandrere, og at en del af vanskeligheden lige så meget skyldes danskeres manglende evne til at forholde sig til en religion, der synligt optræder i det offentlige rum. »Der har jo altid været masser af religion i det offentlige rum i Danmark«, siger han, »men man har ikke set det, for det har ikke skilt sig ud. Det gør det nu, hvor vi er blevet et multikulturelt samfund. Det er jo interessant, at dem der bedst kan forholde sig til, at jeg er jøde, går med kalot og udtaler mig i debatten om omskærelse og religiøs slagtning, er muslimer som også henvender sig til mig på gaden og takker mig for det. Men mange almindelige danskere ved ikke, hvad de skal gøre ved religion«.

Går altid med kalot

Selv kan Bent Lexner ikke genkalde sig en situation, hvor han blev forulempet, fordi han er jøde og går med kalot. Han tager den heller ikke af på noget tidspunkt. »Jeg ved, at andre har haft ubehageligheder, og der er da gymnasier i København, hvor det vil være u hensigtsmæssigt at sende elever fra Carolineskolen. Indtil nu har vi kunnet finde en ordening på det, men på det sidste har der været flere tilfælde, hvor skolerne har gjort en sag ud af at skulle fordele nogen og stillet sig uforstå-

ende overfor at måtte tage særlige hensyn. Det seneste hærværk mod Caroline skolen understreger også problemet. Et sådant eksempel er ét for meget, men problemet er stadigvæk at finde blandt de 2-5% og ikke et udtryk for flertallets indstilling«, mener han.

Danske politikere er berøringsangst for religion

Egentlig er Bent Lexner mere bekymret for den berøringsangst og tavshed overfor det religiøse, som findes blandt politikere og meningsdannere. Det afspejler sig også i debatten om omskærelse og religiøs slagtning eller dyrevelfærd. Vi er blevet et samfund med ensidig fokus på individets rettigheder – selv dyrs rettigheder. Vi har fokus på individet og ikke det, at der er noget, der er større end mig. Noget som jeg er en del af, og som vi har en forpligtelse overfor, og hvorfra vi henter vores identitet og værdier. Det er jo ikke kun det jødiske samfund, der lider under dette. Det gør alle religiøse grupper i et samfund, hvor politikere og beslutningsorganer ingen erfaring har med religion. Hvis en lovgivning mod omskærelse indføres, vil det føre til at jøder, som værdsætter og lever efter jødiske tradition og ikke blot er kulturelle jøder, forlader landet. Dem kan Danmark nok godt undvære, men

det danske samfund bliver fattigere, hvis ikke man kan rumme og positivt forholde sig til religion som en del af vores fælles samfund.

bfs

FAKTA

- Det Mosaiske Trossamfund i Danmark tæller omkring 2.400 medlemmer over 18 år. Tilsammen repræsenterer de en omkring 3.500 af de omkring 8000 jøder der bor i Danmark.
- Der findes også et Habad hus/center i København. Det har været der siden starten af 1990'erne. Det er ikke en selvstændig synagoge, men har selvstændige arrangementer og i øvrigt er der et godt samarbejde mellem dem og synagogen i Krystalgade.
- Sir haZafon er et lille engelsksproget synagoge-fællesskab bestående af 50-100 medlemmer, hvoraf en stor del ikke taler dansk. Fællesskabet har tilknyttet en kvindelig rabbiner og tilhører den reformerte gren af jødedommen.

israelsmissionen

EVANGELIET
TIL DET JØDISKE FOLK
SIDEN 1885

2014
OKTOBER

GENERALSEKRETÆRENS KLUMME:

Tag missionsbriller på og se verden

Bodil F. Skjøtt

Den 1. september var ikke blot begyndelsen på efteråret 2014 – ifølge den officielle kalender, hvor sommerens sidste måned er august. Det vidste sommervejret heldigvis ikke, så det gode vejr fortsatte lidt endnu. I år var mandag den 1. september også starten på et nyt semester her på TORVET, hvor Israelsmissionen har sit kontor. Selv om vi på sekretariatet har været i gang længe, mærker vi også – på den gode måde – at vi bor sammen med studerende, for hvem året deles ind i to semestre adskilt af en god lang sommer. Foruden den megen trafik på gangen, og de gode samtaler i pauserne betyder det også mindre plads på køleskabets hylder.

Det betyder også en semesterforelæsning og selv om den i første omgang er møntet på de studerende kan den gøre os alle klogere. Det gjorde den også i år, hvor det var Kirk Franklin, international leder

af Wycliffe Bible Translator, der holdt foredraget. Afslutningsvis sagde han som en opmuntring og tilskyndelse til at se på verden på en anden måde. Efter en sommer fyldt med krig og terror, forfølgelse af kristne og flere mennesker på flugt end nogen sinde før, er det sandt, når vi lidt opgivende konstaterer, at ondskab og ødelæggelse fylder mere og mere. Det går den forkerte vej. Men tager man bibeloversætter- eller missionsbrillerne på, bliver evangeliet i dag forkyndt og Gud bliver allerede nu lovprist på endnu flere sprog og tungemål end nogensinde før. Det kor af alle folkeslag, stammer, folk og tungemål som en gang skal stå foran tronen og med høj røst råbe: Frelsen kommer fra vor Gud som sidder på tronen, og fra lammet (jf. Joh Åb 7,10), vokser hver gang en ny folke- og sproggruppe får evangeliet på deres eget hjertesprog. Det går den rigtige vej.

Begge historier er sande. Den der handler om krig og mennesker på flugt. Men også den, der handler om at Guds rige kommer og i dag er nået længere ud.

Sådan også med beretningerne i denne avis. Antisemitisme i Europa er ikke noget, som kun hører fortiden til. Desværre. Den paragraf i Israelsmissionens vedtægter som siger, at vi vil bekæmpe antisemitisme er igen blevet alt for

Det går den forkerte vej. Men tager man bibeloversætter- eller missionsbrillerne på, bliver evangeliet i dag forkyndt og Gud bliver allerede nu lovprist på endnu flere sprog og tungemål end nogen sinde før.

aktuel og relevant. Det går den forkerte vej. Men den lille historie på s. 6, som fortæller om et jødisk-arabisk-kristent forum i Tyskland, som arbejder på at fremme enheden i Jesus mellem jøder og ikke-jøder i Tyskland er også en sand historie. I midten af 1990'erne så vi små grupper af Jesus-troende jøder spire frem i Tyskland. Det vakte både glæde og forundring, at der nu igen var grupper af jøder i Tyskland som bekendte sig til Jesus som Messias. Det er virkelig som vores venner i Jews for Jesus har lært os »liv af døde«. (Sådan kalder de det evangeliserende arbejde de gør, hver sommer i Europas storbyer og som vi også har sendt volontører til.) De messian-

Armin Bachor gæstede os på årsmødet i 2014 på TORVET. På side 6 kan du læse hans interview med en kristen syrer, som arbejder for forsoning mellem messianske og arabisk-kristne menigheder i Tyskland.

ske menigheder i Tyskland er heller ikke i dag hverken mange eller store, men de er ikke desto mindre en del af dagens historie om jøder i Tyskland. Vi hører i dag mest om voldelige sammenstød mellem jøder og indvandrere med mellemøstlig baggrund i Tyskland og ikke mindst i Frankrig. Vi hører om attentater på jødiske institutioner. Men den historie, som Armin Bachor, vores partner i den tyske Israelsmission, fortæller om Nashat Haddat fra Syrien og det arabisk-kristne fællesskab i Ludwigsburg er også sand. Pastor Haddat kommer fra Syrien, men han ved også, at de to vigtigste personer for hans egen tro, Jesus og Paulus, var jøder og kom fra Israels folk. »Det er fuldstændigt umuligt« er hans svar på et spørgsmål om, hvorvidt han kan hade Israels folk.

Jeg føler mig inspireret og provokeret at vores tyske Israelsmissions partner, som minder os om, hvad

vi også positivt kan arbejde for i vores hjemlige kontekst. Der er ikke menigheder af Jesus-troende jøder i Danmark, som vi kan introducere til nogle af de arabisk-talende menigheder, vi kender. Men jeg har tro på at undervisning om den kristne tros jødiske rødder og en påmindelse om, hvad vi skylder Israels folk, er god medicin mod antisemitisme, uanset hvor vi arbejder.

Historier om at endnu en stamme og et tungemål føjer sig til lovprisningen af Gud og lammet er vigtig. Også selv om sproggruppen kun tæller nogle tusinde mennesker. Det samme gælder historien om jøder og arabere, som her i Europa finder sammen i troen på Jesus som deres Messias. Den fortæller at forsoning er mulig, Jesus er Messias, evangeliet taler sandt, Kristus er opstanden, Guds rige kommer. Det går den rigtige vej.

REFLEKSION

Jeg bad om et kosteskab, men jeg fik Marmorkirken

Elisabeth Serner

Jeg havde været på bibelskole, og havde der oplevet glæden ved at bruge de små »stille-rum« – Ikke fordi Gud var mere til stede dér, end hvor jeg ellers bevægede mig hen, men fordi det hjalp mig til at fokusere på ham og hvile i hans nærvær.

Jeg fik et værelse på Store Kongensgade i en charmerende, skæv, gammel stald - men uden kosteskab.

Til gengæld boblede glæden over i mig, da det gik op for mig, at jeg kunne bruge nabobygningen som

Min nye oase minder mig om, at Gud er ham, der husker på vores fortids-bønner, og laver smukke ting ud af støv.

bønnerum. Den var prangende, fredfyldt og åben for offentligheden. Jeg bad om et kosteskab,

men jeg fik Marmorkirken som bønnesvar.

Da jeg i januar ankom til Jerusalem med min lille familie, havde jeg næsten glemt min ungdomsbøn og længsel. Men ved synet af et beskedent rum på 2 m², der tjente til opbevaring og vaskerum, kom mindet til live igen. Jeg skubbede hurtigt tanken fra mig, for jeg kunne ikke se, hvordan jeg nogensinde ville kunne nyde at opholde mig i det beskidte rum.

Men efter at væggene er blevet malet, et forhæng sat op foran

vaskemaskinen og sækkestolen kommet på plads, så synes jeg, at det er perfekt til formålet.

Min nye oase minder mig om, at Gud er ham, der husker på vores fortids-bønner, og laver smukke ting ud af støv.

Han er hos os midt i vasketøjet og dagliglivets gøremål, og når vi hviler ud efter anstrengelserne.

Jeg er taknemmelig for mit bønnerum, selvom jeg endnu ikke har fundet ud af, hvor jeg nu skal placere kosten.

Gud laver smukke ting af støv: Her er det vaskerummet i præstetøjbutikken i Jerusalem, som Elisabeth har omdannet til også at være stillerum.

Sekretariatet

Den Danske Israelsmission
TORVET • Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ansatte
Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Kommunikationssekretær
Arne H. Pedersen

Musalaha-kordinator Simon Krüger
Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand / Tverkulturel konsulent i IM, cand.
theol., ph.d. Krista Rosenlund Bellows
Medlem af FU / Sognepræst Heinrich W.
Pedersen

FU-medlem / Journalist ved IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Familiebehandler Merete Pihl Konrad
Sognepræst Mona Kjær Nielsen
Organist Martin Lysholm Hornstrup
Forhenværende leder af DMR-U Uffe Torm
Sekretariatsleder i KFS Lars Bjerregaard
Pedersen

Jeg kalder jer ikke længere venner

 Christian Rasmussen

Krigen i Gaza har ikke bare smertefulde konsekvenser for alle, som er ramt af død og ødelæggelse. Den har også ført til en forværring af det allerede betændte forhold mellem evangelisk-kristne palæstinensere og messianske jøder.

Over for Immanuelkirken ligger Beit Immanuel – et hostel, der drives af folk, der tror på Jesus. Selvom vi både har navn og tro til fælles, er vi ikke officielt forbundne, men har et godt naboskab.

På Beit Immanuel holder også en messiansk menighed til - af samme navn, hvis pastor hedder

Ethvert tab af menneskeliv er forfærdeligt, men Israels angreb i Gaza kan ikke efter nogen definitioner karakteriseres som folkemord på palæstinenserne.

påvirke USA's regering til at lægge pres på Israel, så palæstinenserne situation forbedres.

Folkemord?

En af dem som interviewes hævder, at det, som foregår i Gaza ikke er krig, men et »folkemord«, hvilket er et godt eksempel på den forsimplede retorik, der bruges i videoen. Ethvert tab af menneskeliv er forfærdeligt, men Israels angreb i Gaza kan ikke efter nogen definitioner karakteriseres som folkemord på palæstinenserne. Det falder også David Lazarus for brystet – ikke mindst fordi han har to sønner i den israelske hær. »De siger, mine børn begår folkemord« er titlen på hans respons.

Nu er Lazarus nok rystet over anklagen mod sine sønner, men hovedanliggendet i hans og andres respons er, at BBC ikke på nogen måde forholder sig til Hamas og deres metoder, som ikke bare Israel lider under, men som også holder kristne og alle andre i Gaza i et jerngreb. Dertil nævner en anden leder også den interne konflikt mellem Fatah og Hamas, som involverer tortur, likvideringer og andre modbydeligheder, som heller ikke bliver nævnt.

Kirken i Landet

Noam Hendren, underviser på Israel College of the Bible, noterer sig med indignation, at BBC's grundlægger, Bishara Awad, lægger ud med at sige følgende: »Der er en Jesu Kristi kirke her i dette land, og denne kirke er den palæ-

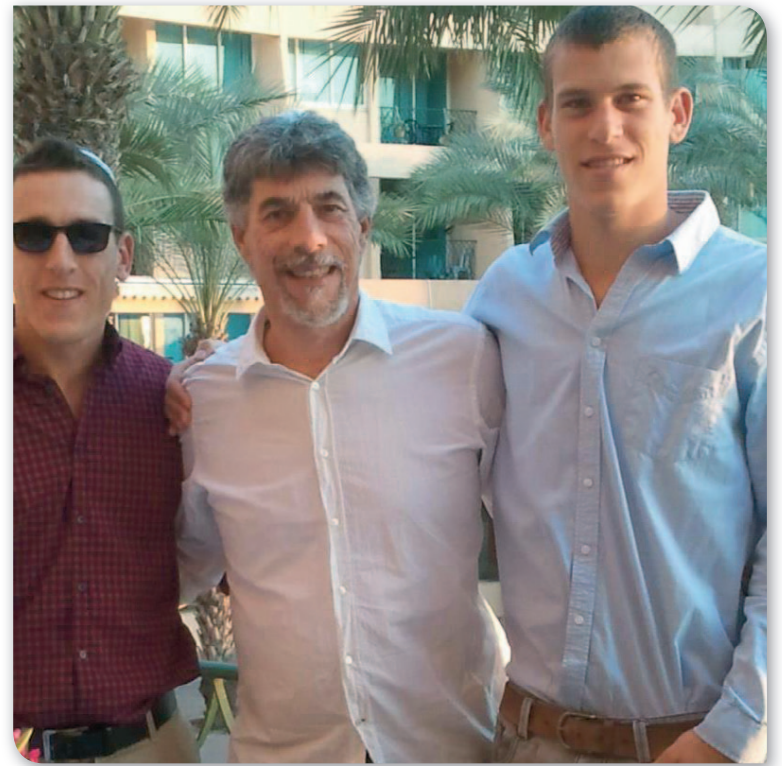
stinensiske kirke«. Hendren kommenterer: »I én sætning har han erklæret Jesu legeme »judenrein« (jødefrit)«.

Nu mener BBC næppe, at messianske jøder – eller for den sags skyld andre Jesus-troende i Israel, der hverken betegner sig selv som palæstinensiske eller messiansk-jødiske – står uden for Jesu legeme. Hidtil har BBC kun bekræftet, at messianske jøder selvfølgelig er en del af Guds kirke. Awad må altså i sin udtalelse forholde sig til de palæstinensiske områder, men igen: det er ikke det, han siger. Bishara Awad er en erfaren leder, der har haft konflikten inde på livet i en menneskealder, så han bør vide, at sensitive ører i den messianske bevægelse, ikke kan høre det anderledes, end Hendren gør, når Awad netop benytter ordet »land«.

Nu er det for så vidt lidt ligegyldigt, hvad jeg mener om det. Jeg sidder bare og river mig lidt i håret over, hvad den »koster«.

Eks-ven

BBC har i mine øjne skudt sig selv i foden med denne ærgerlige video, og deres troværdighed har

David Lazarus (i midten) med sønnerne Josh (tv.) og Elisha.

lidt et alvorligt knæk. Vel synes jeg, at der er et par mindre heldige formuleringer i Lazarus' og andres indlæg, men grundlæggende forstår jeg godt den respons, der kommer fra messiansk hold til denne produktion fra BBC.

Nu er det for så vidt lidt ligegyldigt, hvad jeg mener om det. Jeg sidder bare og river mig lidt i håret over, hvad den »koster«. Lazarus udtrykker sin sorg over, at han i over 30 år altid har betragtet BBC som sine venner, men det kan han ikke kalde dem længere. Det er virkelig trist, at krigen mellem Israel og Hamas på denne

måde også fører til splittelse ind i den kirke, som ellers burde være præget af enhed.

Se videoen og find links til både David Lazarus' artikel samt en yderligere respons fra Betlehem Bible College på Israel.dk – eller scan koden.

Studiedag på TORVET!

Omkring 40 mennesker mødte frem til Israelsmissionens studiedag for bl.a. at lytte til undervisning fra Kristoffer Simonsen (billedet) og Jan Mortensen. Begge underviste begejstret om kristendommens jødiske rødder, da dette emne betyder meget for dem begge personligt. Læs mere om studiedagen på israel.dk.

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016
Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

David Serner
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jerusalem@israel.dk

Kirkevolontør i Jerusalem

Heidi Fredsgaard Larsen

Volontører i Jaffo

Nanna Borch Kragh og
Camilla Højgaard.

Ruisen

Evangeliet og den jødiske verden

Oplag: 4.500 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Bodil F. Skjøtt, Arne H. Pedersen (ansv.)
Mette Hornstrup, Peter Kobbersmed

Adresseændring meddeles til Post
Danmarks lokale postkontor, hvor efter

Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Videbæk Bogtrykkeri A/S
Mette Kousgaard Christensen

Tryk: Vestjysk Rotation A/S

Ikke et nyt Holocaust. Men det er slemt nok

Arne H. Pedersen,
kommunikationssekretær

»Hvornår er det, at de amerikanske jøder og de israelske jøder fortæller jøderne i Europa, at det er ved at være på tide at komme væk?«

Sådan spurgte den prominente amerikanske journalist Jeffrey Goldberg på det sociale medie Twitter tilbage i maj måned i år. Tweetet kom efter to begivenheder, som rystede ikke bare jødiske samfund i Europa, men store dele af den europæiske befolkning: Nedskydningen og drabene på fire besøgende ved det Jødiske Museum i Brussel i Belgien, samt resultatet ved valget til Europa-parlamentet, hvor tre partier med en åbenlys racistisk og antisemitisk dagsorden blev valgt ind.

Disse to begivenheder samt sommerens øgede fokus på antisemitiske hændelser over hele Europa, har fået nogen til at sammenligne Europa anno 2014 med situationen i 1930'erne. Deborah E. Lipstadt, amerikansk jøde, histo-

riker og forfatter, går i rette med disse sammenligninger i en klumme i New York Times. »Jeg har kritiseret samfundsledere som har brugt Holocaust-analogier til at sammenligne nutidige tilstande«, skriver hun og fortsætter: »Sådanne påstande er a-historiske. De overdriver, hvad der foregår nu, og de underdriver situationen i 1939«.

Alligevel har sommerens begivenheder få hende til at tvivle: »Jeg overvejer, om jeg måske er for optimistisk«, funderer hun.

Fransk emigration er firdoblet

Når de franske jøder fx emigrerer til Israel bosætter mange af dem sig i de sydlige byer Ashdod og Ashkelon. De vil hellere bo mindre end to kilometer fra grænsen til Gaza med udsigt til raketter og beskyttelsesrum som en del af

Når kujoner, der ikke tør stå frem, smadrer vinduer og skriver hadsk graffiti på en jødisk skole, er det antisemitisme på allerlaveste niveau.

Carolineskolen blev i slutningen af august udsat for hærverk og graffiti, som havde tydelige anti-semitiske referencer.
Foto: Thomas Albrektsen

dagligdagen, end de vil bo i Paris' forstæder. Det siger noget om, hvilket miljø de befinder sig i til dagligt. I første halvdel af 2014 er udvandringen af franske jøder til Israel firdoblet i forhold til 2013.

13. juli blev en synagoge i det østlige Paris stormet af anti-israelske demonstranter, og kun nogle få unge jødiske mænd fra et privat »vagtkorps« holdt menneskemængden fra at trænge ind. Angrebet på synagogen Rue de

la Roquette i Paris blev fordømt både lokalt og nationalt. Men lige lidt hjalp det. To uger efter gik unge amok i pariserforstaden Sarcelles. Her blev endnu en synagoge angrebet og forretninger ejet af jøder smadret alt imens nogle af de cirka 400 deltagere råbte »Død over jøderne!«

De organisationer som arbejder med at registrere hadforbrydelser mod jøder melder samstemmende om en stigning i antallet af

henvendelser. I Holland modtog den ledende overvåger af antisemitiske hændelser således over 70 henvendelser på bare en uge i juli måned. Normalt ligger det på mellem tre og fem.

Danmark går ikke fri

Heller ikke Danmark er gået fri. I slutningen af august måned blev Carolineskolen således udsat for

(fortsættes næste side)

Ekspert: Israel er blevet til »jøden« blandt nationerne

Begivenhederne i Europa vidner om, at det, der er blevet betegnet som den »nye antisemitisme« lever i bedste velgående. Cecilie Banke, seniorforsker ved Dansk Institut for Internationale Studier, giver i dette interview med Israelsmissionens Avis perspektiv på sommerens begivenheder i Europa.

»Israel er blevet til jøden blandt nationerne. Det som jøderne før i tiden blev udsat for på et personligt niveau, bliver Israel nu udsat for som stat. Den »nye antisemitisme« defineres ved, at den er relateret til staten Israel«, fortæller Cecilie Banke. Det har medført, at alle jøder – uanset hvor i verden de bor – holdes ansvarlig for den israelske regerings politik.

»Antisemitismen kan betragtes som en modreaktion, der opstod i kølvandet på krigen mod terror«, forklarer hun. Israel er for nogen blevet synonymt med det vestlige paradigme i krigen mod terror. Alt det som vesten har iværksat i fx Afghanistan og Irak krystalliserer sig bl.a. i et had fra dele af den arabiske verden mod Israel.

Forståelse for bekymringen

Cecilie Banke udtrykker også en vis forståelse for, at det jødiske samfund i Europa er bekymret: »Ind i mellem møder jeg den påstand, at hvis ikke staten Israel fandtes, var der heller ikke antisemitisme. På den måde bliver antisemitismen jødernes egen skyld«, fortæller hun. »Der er et ræsonnement, som siger, at når mennesker bliver så følelsesmæssigt engagerede i denne konflikt, så må vi have fjernet antisemitismen. Skal antisemitismen fjernes, så skal Israel fjernes. På den måde kan jeg godt

Det har medført, at alle jøder - uanset hvor i verden de bor - holdes ansvarlig for den israelske regerings politik.

forstå, hvis det jødiske samfund råber vagt i gevær, for problemet handler reelt om noget andet og mere end Israel«, slutter hun.

Fundamentet er »Aldrig igen«

På spørgsmålet om hvorvidt det politiske klima i Europa er blevet mere antisemitisk, svarer Cecilie Banke: »Europæiske politikere har lige siden efterkrigstiden gjort meget for at imødegå antisemitisme og et nyt Holocaust. Hele det

europæiske projekt er nærmest bygget på fundamentet: »Aldrig igen«. Majoriteten i Europaparlamentet er stadig politikere, som kæmper imod antisemitisme, og de som er blevet valgt ind med antisemitiske holdninger tilhører en politisk marginal«.

Alligevel er hun ikke blind for det faktum, at partierne med en antisemitisk dagsorden nu er parlamentarisk repræsenteret: »Normaltilstanden kan naturligvis godt rykke sig«, siger hun. »Den dominerende politiske kultur er stadigvæk »Aldrig igen«, men den er udfordret, og det bliver en form for blåstempling af antisemitiske synspunkter, når repræsentanter for dem vælges til parlamentet. Men sådan er demokratiet. I Danmark har vi en meget liberal tilgang til hate speech, og det er f.eks. ikke ulovligt at benægte Holocaust. I den forstand tror vi mere på oplysning og ytringsfrihed end på forbud«, slutter hun.

Cecilie Banke.

Statistik er ikke alt

De statistiske data om antisemitiske hændelser i Europa er ifølge Cecilie Banke for usikre til at man kan fastslå en øget forekomst. Indsamlingen er for varieret og dagsordenerne er mange. »Men jeg vil rigtig gerne lytte til den bekymring, der er i de jødiske samfund«, pointerer hun.

Jeffrey Goldberg
@JeffreyGoldberg

At what point do the Jews of America and the Jews of Israel tell the Jews of Europe that it might be time to get out?

Reply Retweet Favorite More

hærværk og antisemitisk graffiti på murene. Om denne stigende antisemitisme i Danmark og Europa skriver Israels ambassadør, Barukh Binah i Berlingske: »Selv kan jeg ikke undgå at mærke tendensen. Når for eksempel en privatperson fra Brønshøj skriver til mig, at jeg er en historieløs ambassadør, der ignorerer historiske kendsgerninger, fordi »hans jødiske kalot må være faldet ned over både hans øjne og ører«, kan jeg kun opfatte det som et anti-semitisk angreb. Når kujoner, der ikke tør stå frem, smadrer vinduer og skriver hadsk graffiti på en jødisk skole, er det antisemitisme på allerlaveste niveau. Det er første gang, jeg støder på den slags hetz i mit liv«.

Det stikker dybere end Gaza

Nogle mener at kunne se en sammenhæng mellem krigen i Gaza

og den øgede antisemitisme i Europa. Til det siger Dieter Graumann, leder af Centralkomiteen for jøder i Tyskland til den engelske avis The Guardian: »Disse tider er de værste siden nazisterne havde magten. På gaderne hører vi slagord som »Jøderne skal gasses« og »Jøderne skal brændes« – det har vi ikke hørt i Tyskland i årtier«, fortæller han og fortsætter: »Dem der råber sådan, kritiserer jo ikke Israels politik – det er ren og skær had mod jøderne. Intet andet. Og det er ikke bare et tysk fænomen«.

Den samme analyse går igen hos dem som overvåger situationen i Frankrig. Roger Cukierman er præsident for Crif pointerer: »I Paris' gader råber de jo ikke »Død over israelere«. De råber »Død over jøderne«. Det stikker langt dybere end blot krigen i Gaza«.

En fransk-jødisk restaurant i Pariser-forstaden Sarcelles er blevet smadret af anti-israelske demonstranter. Foto: Youtube.

Disse tider er de værste siden nazisterne havde magten. På gaderne hører vi slagord som »Jøderne skal gasses« og »Jøderne skal brændes« – det har vi ikke hørt i Tyskland i årtier.

Den pointe understreges af tragedien på det Jødiske Museum i Brussel samt resultatet af det seneste valg til Europaparlamentet, hvor højrenationalistiske partier i flere lande gik markant frem – heriblandt Gyldent Daggry i Grækenland og Jobbik i Ungarn, som begge er berøgt for åbenlys racisme og antisemitisme.

Et argument for Israels nødvendighed

Den stigende antisemitisme i Europas gader bliver på forunderlig vis samtidig et argument for, at der er brug for staten Israel – for hvor kan jøder ellers føle sig sikre?

»Der er dem, der vil have os til at tro, at det vi er vidne til i Europas storbyer er frustration over Israels Operation Protective Edge [i Gaza]«, fortæller Jordan Chandler Hirsch, skribent på magasinet »Tablet«, et online magasin med nyheder, idéer og kultur fra den jødiske verden, og fortsætter: »Fordi – for nu at låne et udtryk fra Hamas – det åbenbart er »en naturlig respons« på konflikten i Mellemøsten at smide brandbomber ind i europæiske synagoger. Israels operation i Gaza er ikke skyld i rodfæstede fordomme mod jøder – konflikten afslører dem. Og bagved alt dette had gemmer sig staten Israels nødvendighed«, slutter han.

Statistik er ikke alt

For journalisten Jeffrey Goldberg er det tid for Europas jøder at komme væk. For andre er det mindre dramatisk. Julia Pascoe, daglig leder af Jews for Jesus i London skriver i en mail: »For at være ærlig, så har jeg hverken oplevet eller været vidne til noget ekstraordinært siden krigen brød ud«. Hun lyder næsten undskyldende. På forsiden af denne avis, kan man læse om Bent Lexner, som altid går med sin kalot synligt, og som aldrig har oplevet noget ubehageligt – snarere tværtimod. Jean-Paul Rempp, ansat i Christian Witness to Israel i Frankrig, skriver også i en mail,

I Paris' gader råber de jo ikke »Død over israelere«. De råber »Død over jøderne«. Det stikker langt dybere end blot krigen i Gaza.

Overalt i Europas storbyer var der demonstrationer mod Israels krigshandlinger i Gaza. Her er det en stor demonstration i London. Foto: Twitter.

Blandt jøder og hedninger på Nørrebro

Thomas Søvnald fra Israelsmissionens Unge i København deltog i den såkaldte »Kalot-march« gennem Nørrebro, som var arrangeret af den lokale politiker Rasmus Jarlov. Thomas skriver om oplevelsen:

Efter mange overvejelser tager jeg i sidste øjeblik min mørkeblå hættetrøje på og begiver mig ned ad gaden til Nørrebro Station. På trøjen er der en tydelig hvid davidstjerne, som omkranser teksten Jesus Loves You. Jeg ankommer snart til vejkrydset ved stationen, som normalt er domineret af kulørte kvinder med flotte tørklæder og mænd med nydelige fuldsæg. Nu er her proppet med kridhvide folk bortset fra nogle få mellemøstligt udseende. Jeg slutter mig til flokken, får udleveret en kalot, og vi travler hen ad Nørrebrogade ind mod byen; demonstrationen for jøders frihed og sikkerhed foregår i eftertænksom stilhed, kun afbrudt af rolige samtaler på hebraisk og dansk.

Jeg overvejede meget, om jeg skulle deltage i demonstrationen – og om teksten på min trøje mon ville støde nogen. Men fordi, det på forhånd blev understreget, at det handlede om jødernes situation i Danmark og ikke om konflikten mellem Israel og Gaza, kunne jeg frimodigt deltage. Vi er som kristne – herunder som jødemissionsselskab – kaldet til at elske vores næste og tale den svages sag. Og de cirka 8.000 danske jøder er i høj grad svage overfor deres forfølgere. Vi må derfor stå ved deres side, når de udsættes for chikane. Jeg har spurgt mig selv, om jeg ville deltage i en eventuel lignende demonstration for muslimers eller araberes frihed i Danmark. Bortset fra at Gud særligt har lagt mig det jødiske folk på hjerte, og jeg derfor er mere opmærksom på dem, må svaret være ja: »Stræb efter ret, hjælp den undertrykte ...!« (Esajas' Bog 1,17).

Jeg fik i løbet af turen gennem Nørrebro kun positive kommentarer til min trøje. Men hvorfor skulle man også blive stødt over, at jøden Jesus elsker dig, hvad enten du er jøde, græker eller araber?

at der naturligvis har været voldsomme episoder hen over sommeren. »Men når det er sagt, så har der jo ikke været »progromer« – et ord som nogle gange misbruges af visse medier. Situationen er stilnet af og de franske myndigheder er eksemplariske i deres beskyttelse af de jødiske samfund, og tolererer på ingen måder antisemitiske handlinger«. Det er også en del af billedet.

Deborah E. Lipstadt fortæller i sin klumme en gammel jødiske vittighed: Hvad er definitionen på et jødisk telegram? »Begynd at bekymre dig. Detaljer følger«. Hun slutter klummen af med ordene: »Telegrammet er ankommet. Jøderne er bekymrede. Det er tid til at de, som sætter pris på et frit, demokratisk, åbent, multikulturelt og oplyst samfund gør det samme. Dette er ikke et nyt Holocaust. Men det er slemt nok«.

✚ Armin Bachor,
generalsekretær i EDI

Kan jeg elske Israel?

For mig er det vigtigste spørgsmål: Hvem er Jesus Kristus for os?

Du er kommet med her på vores Israelskonference som arabisk-talende kristen.

Hvordan hænger det sammen? Kan du elske Israel? Elsker du dem, som elsker Israel? Som syrer?

Det er præcis det spørgsmål jeg bliver mødt med hver gang: Kan en araber virkelig elske jøderne eller Israel? Dette spørgsmål fik jeg også for over 30 år siden af en kær, ældre »søster«, da jeg endnu selv var ganske ung i troen: »Du er syrer?« Ja, svarede jeg. »Elsker du Israel?« Først fandt jeg ikke et tydeligt svar på dette i Bibelen. Men ét faldt mig ind og jeg svarede: »Når Jesus siger: »Elsk jeres fjender«, så elsker jeg også Israel«. Men det er en fordom, at arabere automatisk er fjender af Israel og omvendt. Det er jo ikke tilfældet,

og slet ikke når begge parter tror på Jesus Kristus. Så er de brødre og søstre.

Kan jeg elske Israel? Er udfordrende, når »Israel« betyder den moderne stat, men det er bibelsk nødvendigt, når »Israel« går på det jødiske folk over hele jorden. Hvad mener du om denne forskel?

Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg holder mig virkelig langt fra politik – både fra den ene og den anden side. For mig er det vigtigste spørgsmål: Hvem er Jesus Kristus for os? Han er Messias! Jesus Kristus har skabt begge parter. Der er ingen anden vej end, at vi forsoner os. Vi er forsonet i Jesus Kristus. Og det vil messianske jøder og kristne arabere i særlig grad gerne vise i Tyskland: Vi er søskende, ét i Jesus. Så er der ingen plads til had. Jesus Kristus er min frelser og herre – han er jøde! Paulus, som også er jøde, skal til Damaskus i mit hjemland, og finder Jesus dér. Skulle jeg da virkelig hade dette folk, hvorfra disse to personer, som har betydet så meget for mig, kommer? Det er fuldstændig udelukket!

Skulle jeg da virkelig hade dette folk, hvorfra disse to personer, som har betydet så meget for mig, kommer? Det er fuldstændig udelukket!

Nashat Haddat (tv.)
og Armin Bachor (th.)

Nashat Haddat er leder af det arabisk-kristne fællesskab i Ludwigsburg og medstifter af det jødisk-arabisk-kristne forum, som arbejder på at fremme enheden i Jesus mellem jøder og ikke-jøder i Tyskland. Interviewet er foretaget af Armin Bachor, som er generalsekretær i EDI, Evangeliumsdienst für Israel, Israelsmissionens søsterorganisation i Tyskland.

Du er af syrisk oprindelse og missionær i Wiedenest Forum i Ludwigsburg. Fortæl os kort om din åndelige livsrejse.

Jeg kom til Tyskland i slutningen af 1979 for at studere, og jeg fandt Jesus bag ved Muren – i Vestberlin. Der fik jeg min første arabiske Bibel, og her kunne jeg læse Guds ord. Kombineret med kontakt med tyske og arabiske »søskende« gjorde det, at jeg kom til tro.

Studierejse til Israel

Tag med på en spændende, anderledes og indholdsrig rejse til Israel, hvor mødet med mennesker kommer i centrum.

Rejsen er et samarbejde mellem Felix Rejser, Grindsted Sogn og Israelsmission, hvor Bodil Skjøtt er med som rejseleder.

Læs mere om studierejsen på israel.dk

Mindeord

Pastor Svend Erik Sørensen døde i slutningen af august. I midten af 1970'erne var han i et par år medlem af Folketinget; forud herfor havde han stiftet Agri Rejser med rejser til Israel som speciale. Og før det var han i perioden 1960 til 1963 generalsekretær i Israelsmissionen.

Han blev ansat på opfordring af Israelsmissionens bestyrelse. Man kendte på forhånd hans »Israelsyn«, som han efterfølgende frit udtrykte det i bladet Israel og Evangeliet. I sin sidste leder fra sommeren 1963 skrev han dette om profetiernes opfyldelse i Israel i dag:

»Det er heller ikke blevet et kompleks for os at tale om profetiernes opfyldelse i Israel i dag. Vi kan godt tale om »opfyldte profetier« i og med vor Herre Jesu komme. Og vi kan godt se, at for de fleste profetiers vedkommende må der være tale om både en bogstavelig og en åndelig opfyldelse. Men vi bekender, at Israels globale tilbagevenden til »fædrenes land« og landets genrejsning efter 1900 års dvaletilstand har givet os en helt ny forståelse af Israels Gud også i dag. Og en vished om, at den guddommelige plan, som vi skimter, også har et guddommeligt mål: Jesu komme som Messias til sit folk!

Men det betyder på ingen måde, at vi forråder evangeliet! Som kristne hører vi til dem, der »ikke kan tie stille med det, vi har set og hørt«. Det betyder tværtimod, at vi med endnu større frimodighed kan tale om Ham, som kom, og som kommer.»

En sådan stemme var der plads til i Israelsmissionen i 1960'erne. Det er der også i dag. Profetiernes opfyldelse i detaljer kan man have delte meninger om. Det kan man leve med, når man med Svend Erik Sørensen er enige om, at man med frimodighed er forpligtet at tale om Ham – Jesus – som kom, og som kommer til sit folk.

Æret være Svend Erik Sørensens minde.

Kai Kjær-Hansen

Svend Erik Sørensen

Redaktør: Morten Hørning Jensen

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i Bibelens verden!

Introduktionstilbud:

Få resten af året til under halv pris: 80, 60, 40 eller 25 kr. - alt efter, hvor mange af årets 4 blade, der er tilbage.

Gå ikke glip af inspiration til din bibellæsning!

Tilmelding på: <http://www.bibelskarkaeologi.dk>

tilbud
80 kr

tilbud
60 kr

tilbud
40 kr

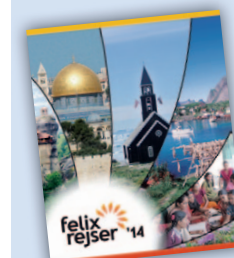
tilbud
25 kr

Israel - klassisk rundrejse

27. okt. - 5. nov. Rejsen indeholder mange af Israels seværdigheder, som du bør se når du rejser til Det hellige Land. 3 overnatninger i Galilæa med bl.a. Genesaret Sø, 6 overnatninger i Jerusalem med udflugt til bl.a. Det døde Hav.

På forespørgsel

Bestil katalog med unikke rejser på 7592 2022 eller læs mere på:

felix rejser.dk

MESILA ER MENINGSFULDT ARBEJDE

✧ Trine Hedegaard

Jeg arbejder for en israelsk hjælpeorganisation som hedder Mesila, som jeg er blevet henvist til af Israelsmissionens Unge. Mesila eksisterer fordi Israel de sidste mange år har oplevet en massiv tilgang af illegale indvandrere. Mange er flygtet fra krig, diktatur, human trafficking. De kommer ofte gående til fods hele vejen fra forskellige afrikanske lande. Indvandrerne har selv dannet deres egne vuggestue- og børnehavesystem hvor kvinderne selv passer børnene. En normal vuggestue har åben fra kl. 6-18 hver dag. Normering 1:15. Børnene opbevares i et lille værelse på ca. 14 m², ofte bare med en seng at ligge på. Mesila er uddannede folk som arrangerer pædagogiske kurser for kvinderne, sender volontører

ud til stederne for at hjælpe, udleder tøj, bleer og legetø. Samlet set samarbejder Mesila med 30 illegale børnehuse i Tel Aviv. Mit arbejde består primært i at passe børnene i vuggestuealderen, derudover arbejder jeg sammen med en socialrådgiver om at uddanne forældrene i israelsk (vestlig) kultur og pædagogiske redskaber. Det er et meget meningsfyldt arbejde.

Stop op og lyt

Som familie har det først og fremmest betydet mere tid sammen, nye relationer og nye oplevelser i Israels smukke land. Landet hvor en tallerken mad er lige så farvestrålende som menneskene selv. Vi er blevet mindet om Guds generøsitet og gavmildhed. Vi har

lært, at det nogen gange er godt at stoppe op ved et af de mange gode ordsprog og citater, vi støder på hen ad vejen og spørge os selv: »Hvordan ser det her egentlig ud i praksis?« Det betyder ikke nødvendigvis, at man behøver rejse væk for at udleve det, der ligger en på hjertet. Hverdagen kan, og bør også være, mindst lige så meningsfuld. Det er trods alt i hverdagen, vi lever den største mængde af vores liv. Men nogle gange kan det være sundt at se livet fra et lidt anderledes perspektiv. Et perspektiv hvor Gud kan tale til os om nye ting, vi normalt ellers ikke ville kunne forstå.

Følg familien Hedegaard på deres tur i Israel på Facebook – søg efter »Hedegaard i Israel«.

REJSEN DER OPMUNTREDE OG GAU INDSIGT

✧ Thomas Nedergaard, ungdomssekretær

Thomas Nedergaard, ny ungdomssekretær for Israelsmissionens Unge, havde sin første tur til Israel i slutningen af august. Turen skulle give ham et indtryk af det arbejde IU er en del af. Her er, hvad han tænker efter en uge i landet

Det var ikke længe, jeg fik lov til at være ansat i IU før jeg for første gang skulle sætte benene på israelsk grund. Tiden skulle blandt andet bruges på at få en fornemmelse af arbejdet, vi støtter på mere end 3.000 km. afstand.

Hvad har jeg så fået ud af turen, og hvad har jeg taget med hjem?

Den tilgængelige Immanuel

Mit ophold begyndte i Tel Aviv, hvor jeg blev indlogeret hos familien Rasmussen. Her fik jeg lov at se noget af det spændende og udfordrende arbejde, som Immanuelkirken danner rammerne om. Nogle timer efter jeg var landet torsdag aften, deltog jeg i fællesskabet »Young Adults«. I det lille intime fællesskab fortæller en kvinde, at Googles første forslag på søgningen »Church in Tel Aviv« er Immanuelkirken. Det bragte hende hertil, og hun har været her lige siden. Og hendes historie er ikke enestående.

Immanuelkirken, som fyldes af forskellige mennesker med forskellige baggrunde, ligger i hjertet af Tel Aviv. Selvom kirken dog ligger lidt afsides af en af hovedvejene, så finder både jøder og kristne dertil. Det sker blandt andet igennem konceptet »Open

Church«. Her tager Juan Onassis imod enhver med sin smittende begejstring. Man føler sig velkommen allerede fra dørtinet.

Erfaring af mission gennem partnerskab

Men det er jo bare én af de mange ting jeg oplevede. Jeg kunne også hive mine opmuntrende møder med blandt andre Andy fra Bibelbutikken i Tel Aviv eller Yoel fra Jews for Jesus frem. Og selv om jeg kom vidt omkring, for meget kunne nås på en uge, så overvejede jeg alligevel at ringe hjem til chefen og beklage, at jeg ikke nåede mit fly – næste afgang var først om en uge.

Turen gav mig i den grad indsigt i vores arbejde. Jeg fik lov til at se, hvordan »Mission gennem partnerskab« udformer sig i praksis og giver mening. Nemlig fordi evangeliet bliver rakt til jøderne og israelere af deres egne.

– Og det bliver taget imod.

Andy Ball

POUL STOPPER SOM UNGDOMSSEKRETÆR

Mikael Buskov, formand for Israelsmissionens Unge.

Poul valgte i august at give en skriftlig opsigelse og stopper som ungdomssekretær med udgangen af september.

Da bestyrelsen i IU modtog opsigelsen var det med beklag-

else, at vi må sige farvel til Poul, som har arbejdet tæt på to år for IU. Poul besidder mange gode kompetencer og har en stor indsigt i vores arbejde, som vi vil komme til at savne. Når vi kigger fremad betyder dette også, at vi skal til at se os om efter en ny medarbejder. I IU er vi inde i en

proces med at klarlægge vores nye vision og retning, hvorfor vi vil se os om efter en kandidat, som vil være med i denne proces og til at føre IU videre mod den nye vision. Fra bestyrelsens side ønsker vi Poul Guds velsignelse og alt godt fremover.

Frem til sommer ansættes Thomas Nedergaard i en deltidstilling til hovedansvaret for den daglige drift af IU. Derudover får både Kent Bech Rasmussen og Peter Kobbersmed øget deres timeantal samtidig med at Israelsmissionens sekretariat overtager nogle opgaver.

Vi håber på denne måde at skabe mere klarhed over, hvilken retning IU skal gå i i fremtiden.

Dialog mellem mennesker er i centrum for BridgeBuilders.

Der var også tid til sjov og ballade. Længst til venstre ses B'shera, som besøgte os i april.

AT BYGGE BRO PÅ NORSK

Redigeret og oversat af Peter Kobbersmed, kommunikationsmedarbejder i IU

I løbet af august var Den Norske Israelsmission for fjerde gang værter for projektet BridgeBuilders, som på en særlig måde tydeliggør, hvad samarbejde og gensidig afhængighed er for nogle størrelser.

Ti messianske jøder, ti kristne palæstinensere og ti nordmænd. Det er hovedingredienserne i BridgeBuilders. 30 unge er sammen i ti dage i Rogaland i Vestnorge, og formålet er klart: Man ønsker at styrke fællesskabet mellem messianske jøder og kristne palæstinensere ved at bygge relationer mellem deltagerne – både som enkeltpersoner og som folkegrupper.

Bag foretagendet står bl.a. Den Norske Israelsmission, forsoningsorganisationen Muslaha, Det Palæstinensiske Bibelselskab og studie- og ressourcecentret Caspari, som alle sammen er Israels-

missionens samarbejdspartnere. De fire forskellige aktører har alle aktier i det unikke koncept, hvor den verserende konflikt kommer på afstand i den terapeutiske norske natur.

Lytte til »den anden side«

Flere af lederne under BridgeBuilders har tidligere selv været med som deltagere. Det gælder jødiske Angelica Micoyan og palæstinensiske Pierre Tannous. De har selv oplevet, hvad mødet fører til, og de brænder for at flere skal opleve, hvad dialog, diskussion og bøn kan føre til. Angelica fortæller:

»Jeg ved, at det har forandret mig som menneske at blive en del af BridgeBuilders. Det var ikke let at træffe afgørelsen om at tage af sted første gang; man får et stempel som venstreorienteret og forræder. Men jeg følte, at det var rigtigt at drage afsted. Det blev til ti dage med meget bøn og selvansagelse, men det forandrede mit forhold til både Gud og til mennesker omkring mig. Jeg lærte at lytte til »den anden side« og at mærke deres smerte uden automatisk at gå i forsvarsposition. Når jeg ved, hvad BridgeBuilders gjorde ved mig, ønsker jeg at give det videre til andre«.

Pierre supplerer: »Det er let at blive frustreret over resultatet. Ofte ser vi ikke de fremskridt, vi

ønsker, lige med det første. Men der er et stort behov for lignende tiltag. Der er brug for fællesskab mellem kristne palæstinensere og jesustroende jøder. Hvis ikke vi har dette fællesskab, splitter vi Kristi krop. Som leder må jeg også hele tiden stille mig selv det samme spørgsmål: Ønsker jeg fællesskab med »den anden side«? Det er ligeså meget en udfordring til os ledere, som det er til deltagerne. Hvis ikke vi kan gå foran med et godt eksempel, kan vi ikke forvente, at andre vil i den retning, vi peger«.

Det farlige møde

Nicola Shaer og Alon Williams er to af førstegangsdeltagerne. Nicola er arabisk kristen fra Betlehem, og Alon er messiansk jøde fra Tel Aviv. For Alon udgør tilbageværen til Israel ikke den store risiko. Han vil sandsynligvis blive stemplet som »venstreorienteret«, men det må han tage med. For Nicola er konsekvenser mere vidtrækkende. Han risikerer at blive afvist af venner og familie, fordi han møder »tyven« og »sjfnden«.

Konfliktens alvor sætter sit præg på lejren, og uenigheder er uundgåelige. Under en associationsøvelse, hvor deltagerne skal sætte ord til billeder fra konflikten, kommer forskelligheden til udtryk: Soldaterne er både mordere og forsvarere i deltageres forskelligt seende øjne.

De norske mellemmand

Når bølgerne går højt, er det de norske deltageres rolle at agere bølgebrydere. Thor Håkon Lindstad fortæller: »Gennem hele ugen følte vi os hverken utilpasse eller malplacerede. Vores rolle var først og fremmest at være lyttere og spørgsmålsstillere. »Buffere« kan du måske sige. Med en helt anden afstand til konflikten og spændingen i disse dage var det en kamp virkelig at forstå de følelser, historier og den sorg de andre deltagere bar på. Alligevel var glæden over, at vi var til stede, gensidig«.

Andreas Tysse er begejstret for bagagen, han får med sig hjem: »Det var noget helt andet at møde dem ansigt til ansigt. Det er så let at gøre dem til en del af én side, og så holder vi udenforstående med den ene eller den anden side uden at vide, hvem de egentlig er. På BridgeBuilders lærte jeg både isra-

elere og palæstinensere at kende. Det at høre deres historier berører dig på en helt anden måde, når de er dine venner. Bare det at se dem sammen, hvor villige de er til at lytte, til at imødegå de andre, til at være gode mod de andre og løfte hinanden op, det gjorde noget ved mig som menneske. Det er som om, at der hviler en speciel velsignelse over dette arbejde, som jeg ikke har oplevet før«.

Til spørgsmålet, om Andreas tror på BridgeBuilders-arbejdet i fremtiden, svarer han: »Det var det letteste spørgsmål indtil videre... Ja selvfølgelig! Dette er den eneste vej fremadrettet. Hvis ikke vi tilgiver og bliver forsonet med hinanden og med Gud, vil hadet bare vokse«.

(Artiklen er skrevet på baggrund af en artikel af Thor Håkon Lindstad og Guro Kjøakestad, Den Norske Israelsmission. Foto: Christine Eidsheim.)

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 | <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Thomas Nedergaard
UNGE@israel.dk | Tlf. 3029 2075

Volontørkoordinator Kirsten Bitsch | IU@israel.dk
IU-formand: Mikael Buskov | mikaelbuskov@gmail.com

Kommunikationsmedarbejder: Peter Kobbersmed

Kaptajn for Missionspiloter i DK:
Kent Bech Rasmussen | missionspiloter@israel.dk
Eventkoordinator: Peder Ravn | EVENT@israel.dk
Projekter: Meet The People | Musalaha
Studentarbejde i KFS/IFES | Jews For Jesus
Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907